

mi. Det burde have været en debat, der drejer sig om: Hvorfor efterlader verdens fjerderigeste samfund sig så mange problemer på bunden af samfundet? Hvorfor er bunden på nogle områder ved at ryge ud? Og så burde vi tage den fremadrettede debat: Hvad skal vi gøre for at undgå det?

Jeg skal sige lidt om de svage i samfundet:

Det er for SF de grupper, der stødes ud af samfunds- og arbejdslivet. Det er, som om det næsten er glemt i den øjeblikkelige debat, at arbejdsløsheden stadig væk er på et katastrofalt højt niveau. Derfor er vi nødt til at gå videre med forslag, der sikrer, at der er plads til dem, der i dag er udenfor. Det drejer sig om en bedre fordeling af arbejdet, og det drejer sig om en bedre offentlig sektor, hvor man lader være med at føre den ideologiske krig imod den offentlige sektor og sikrer, at folk får lov at blive ansat til at rydde op i ventelisterne.

Men det gælder også den gruppe af ældre og handicappede i samfundet, der mangler boliger. Jeg vil bare erindre om, at jeg sidste år modtog et svar fra boligministeren, der pegede på, at hvis vi i dag skulle have samme dækning på plejeboligområdet, som vi havde i midten af 1980'erne – og nu er vi tilbage i Schlüterregeringens allersorteste år – så har vi i dag et underskud på 13.000 plejeboliger. Gad vide, om det ikke er derfor, at vi får nogle billeder af senildementede, der uden at kunne tage vare på sig selv alligevel er hjemmeboende? Gad vide, om det ikke er derfor, at vi har nogle problemer med fysisk alderssvækkede ældre, der er bundet til en seng eller en stol, og som skal have et kolossal stærkt netværk for at have et godt liv?

Jeg tror ikke, at der er nogen vej udenom, specielt efter de tal, der er i Vejle Amt-undersøgelsen, at erkende, at nogle steder er parolen »Længst muligt i eget hjem«, som i øvrigt også den daværende borgerlige regering introducere, kommet hinsides al fornuft. Jeg synes, det er vigtigt at bruge lejligheden til at bede kommunerne om at sikre et ældreboligbyggeri og et plejehjemsbyggeri, der gør, at nogle af de grupper i befolkningen, der i dag er ladt alene tilbage, får bedre vilkår.

Vi har i modsætning til en forespørgselsdebat fra SF's side valgt at gøre det i forslagsform, hvor vi et par gange har foreslået, at vi stillede efter et ældreboligbyggeri på ca. 5.000 ældreboliger pr. år.

Det næste problem på ældre- og handicapområdet er, at der mangler ansatte. De ansatte i

social- og sundhedsforvaltningerne slides ned i de her år, og det er paradoksalt, at netop social- og sundhedssektoren er storleverandør af arbejdsskader, men det skyldes mangel på tid. Den manglende tid går også ud over de ældre, og der er stadig væk for mange beretninger om sager, hvor hjælpen ikke når godt nok sammen. Det er derfor en absurd situation, at vi i et samfund med ledighed som et kronisk problem ikke i højere grad er i stand til at sammentænke ledigheden og en bedre offentlig service og satse på uddannelse. Jeg ved også godt, at det er noget, der tager tid.

En række ministerier udgav i maj 1995 en rapport ved navn »Budgetanalyse om hjemmehjælp«. Den synes jeg skulle nærlæses af dem, der i de her år siger, at det offentlige ressourceforbrug bare stiger og stiger, for den siger faktisk det stik modsatte. Den siger, at hvis man korrigerer for den nedsatte arbejdstid, så får man over de sidste 10 år ikke en stigende, men en jævn kurve.

Det, den ikke er korrigeret for, er, at der er kommet flere ind, som konkurrerer om den samme mængde hjemmehjælp. Der er kommet nogle på grund af afinstitutionaliseringen, der er kommet nogle sindslidende, og der er kommet nogle psykisk udviklingshæmmede, som også konkurrerer om den samme mængde hjemmehjælp. Så er der også sket noget i sygehussektoren, hvor udskrivningspraksis er en anden, end den var dengang. Det er godt nok, men det efterlader bare endnu en gruppe, som også konkurrerer om den samme mængde af hjemmehjælp.

Det er i al beskedenhed grunden til, at folk oplever, at deres hjemmehjælp forringes. Det siger de kurver med krystalklar sikkerhed, og derfor er der en genopretningsopgave i forhold til at prøve at få hjemmehjælpen til at fungere bedre.

Det sidste store ældreproblem, vi skal pege på fra SF's side, er den polarisering, der sker i ældregruppen. I april i år udkom en rapport, der hedder »Ældres indkomster og formue«. Den siger, at den rigeste tiendedel har en disponibel realindkomst efter skat på 13.100 kr.; den fattigste tiendedel af de ældre har en disponibel realindkomst på 3.300 kr. Altså: Den rigeste tiendedel har mere end det firdobbelte at forbruge, og det er en tendens, der i øvrigt bliver forstærket i de kommende år, fordi endnu flere vil komme med endnu større arbejdsmarkeds-pensioner og private skattebegünstigede pensionsopsparinger.